

Aqqalu C. Jerimiassen

UKA 2025/145_147

Atassut

17. oktober 2025

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges at fremsætte lovforslag til Inatsisartut om, at samtlige stillingsopslag i det offentlige skal som krav indgå faglige kvalifikationer, herunder sproglige færdigheder i det grønlandske sprog, samt kendskab til grønlandsk kultur og det grønlandske samfund. Lovforslaget skal fremsættes senest EM2026.

Medlem af Inatsisartut Naleraq Gruppen, Naleraq

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges at fremsætte ændringsforslag til at fjerne samtlige krav til sproglig oversættelse i den offentlige forvaltning, udover oversættelse til Grønlands officielle sprog.

Medlem af Inatsisartut Pele Broberg, Naleraq

I Atassut støtter vi, at vi i Grønland kan begynde at arbejde i offentlige institutioner ved at anvende vores eget sprog uden først at oversætte til dansk.

Vi vil også bidrage til at nå dette mål.

Og hvis det bliver et krav, at man skal kende til forholdene i landet, vores levevis og vores kultur, så har vi intet imod det.

Vi har allerede set på Færøerne, at de kan arbejde på deres eget sprog, når sådanne krav stilles. De har gennem uddannelse gjort dette til en prioritet. Der kan ikke være nogen tvivl om, at grønlændere har viljen. For allerede som børn hører vi dem, der stræber efter at kunne noget. Derfor skal det ikke kun blive ved ord – borgerne skal vise, at de kan.

Vi har allerede bevist, at stor tillid til politikere ikke fører til fremskridt. For allerede som børn hører vi politikere gentage opfordringer til at tage uddannelse, og mange muligheder for uddannelse er blevet skabt – også politisk. Ja, vi får endda løn, når vi tager en uddannelse, og vi får bolig. Og alligevel mangler vi stadig højtuddannede mennesker.

Vi kan – ja, vi kan virkelig.

Hvis dette ikke kun skal være valgkampstale eller smukke ord, må vi gøre det konkret: vi grønlændere må begynde at lægge større vægt på uddannelse, hvis dette mål skal lykkes.

Vi ønsker oprigtigt, at det skal lykkes.

Der foreslås nu, at det ved ansættelser skal være et krav at kunne tale grønlandsk. Det støtter vi i Atassut.

Men vi foreslår, at det først træder i kraft efter ti år. Vi siger ikke dette for at udskyde eller forsinke noget. Det er blot realisme, og det er ikke svært at erkende.

Lad os give de nuværende ansatte ti år til at få mulighed for uddannelse. Lad os give os selv ti år til gennem uddannelse at opnå muligheder. Vores børn vokser nu op – lad os give dem mulighed for at blive virkelig dygtige til grønlandsk.

Lad os give os selv mulighed for at lære vores børn godt grønlandsk.

Ved at give os selv ti år kan vi tilpasse uddannelsessystemet til større brug af det grønlandske sprog. Vi kan allerede se, at der bliver flere og flere børn, der hellere vil tale engelsk.

Og især skal vi give mange af vores grønlandske landsmænd, der kun taler dansk, mulighed for – både i regeringen og i offentlige institutioner – ikke at blive presset fra dag til dag. Lad os give os selv ti år – det vil ikke være en stor byrde for os i dagligdagen. Som man kunne sige lidt skævt: “Ti år er ikke mange – det går nok, når man bare gør det selv.”

For selv med forbud eller stiltiende pres vil det ikke give nogen god smag, hvis man gør det med tvang.

Vi er også enige i, at behovet for omfattende oversættelse til dansk gradvist bør mindskes. For i Inatsisartut er det ikke langt fra at blive virkelighed. For i dag er oversættelse fra grønlandsk til dansk blevet meget nemt ved hjælp af AI. De, der kun taler dansk, kan nu selv få oversat tekster på få sekunder.

I Atassut vil vi fortsat lægge vægt på, at faglig dygtighed skal være det centrale ved ansættelser. Og vi vil også understrege og gentage, at det er nødvendigt at lære flere forskellige sprog. Vi opfordrer konstant vores børn til at lære andre sprog. Vi er verdensborgere – og vi kan lære andre sprog uden at ofre det grønlandske.

Vi må også sige, at når man læser disse to forslag, mærker man, at vreden er blevet større. Der er vrede mod danskere, vrede mod medgrønlandere, vrede mod Naalakkersuisut, vrede mod dem, der ikke deler ens synspunkt, og vrede mod historien.

I Atassut accepterer vi vrede, og vi giver den plads. For den hører til blandt menneskets grundlæggende følelser. Men vi vil klart opfordre til, at vrede aldrig må bruges som grundlag for beslutninger. For beslutninger, der træffes i vrede, kan føre til dårlige og utilsigtede konsekvenser.

Afslutningsvis vil jeg her i salen, og især til dem, der sidder her ved siden af mig, blot opfordre til, at det grønlandske sprog anvendes korrekt.

Med disse ord støtter vi formålet med forslagene, men stiller krav om en tiårig overgangsperiode og henviser sagen til udvalget.